LIBRIS | We know books

Florence Atwater s-a născut la Chicago în 1896, într-o familie cu înclinații artistice: mama ei a fost pianistă în cadrul filarmonicii, iar tatăl ei a fost editor. În 1920 a obținut diploma de masterat în literatură franceză la Universitatea din Chicago. A predat franceză, engleză și latină la liceu și a publicat articole în reviste precum *The New Yorker* și *The Atlantic*. S-a stins din viață în 1979.

Richard Atwater s-a născut în 1892 la Chicago. A predat limbi clasice la Universitatea din Chicago și a scris numeroase articole pentru *The Chicago Evening Post*, *The Chicago Daily News*, *The Chicago Tribune*. A publicat, de asemenea, un volum de poezii, o operetă pentru copii și traduceri din greacă. A murit în 1948, după ce în 1934 a avut un atac de cord în urma căruia nu a mai putut să vorbească sau să scrie.

Richard și Florence s-au cunoscut la facultate, s-au căsătorit în 1921 și au avut doi copii. Richard a trimis cartea *Pinguinii domnului Popper* la două edituri, dar ambele au refuzat-o. Însă, în 1938, versiunea rescrisă și revăzută de Florence a fost publicată și s-a bucurat imediat de un mare succes. În 1939 a fost desemnată carte Newbery Honor și în 1958 a câștigat Lewis Carroll Shelf Award. Cartea a fost ecranizată în 2011, cu Jim Carrey în rolul principal.

Robert Lawson (1892 – 1957) a fost autor și ilustrator american de cărți pentru copii. Și-a început cariera de ilustrator în anul 1914, când *Harper's Weekly* a publicat o poezie despre invazia Belgiei însoțită de ilustrațiile lui, după care au continuat să-i apară lucrări în diverse publicații.

În Primul Război Mondial a făcut parte din trupele de camuflaj ale armatei Statelor Unite. Un coleg de-al lui scrie în memoriile sale că Lawson era un om cu un remarcabil simț al fanteziei și al umorului.

După război și-a reluat munca de ilustrator. A semnat ilustrațiile a 40 de cărți semnate de alți autori și a realizat ilustrațiile pentru 17 cărți al căror autor este el însuși.

RICHARD
și
FLORENCE ATWATER

Pinguinii domnului Popper

Ilustrații de Robert Lawson

Traducere din engleză
de Ioana Vîlcu

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

Stillwater 5
Vocea din aer 9
Din Antarctica 15
Căpitanul Cook 23
Necazuri cu un pinguin 31
Alte necazuri 37
Un cuib 43
Promenada pinguinului 49
În frizerie 57
Umbre 61
Greta 67
Mai multe guri de hrănit 73
Griji legate de bani 79
Domnul Greenbaum 83
Pinguinii dresați ai lui Popper 89
În turneu 97
Faimă 105
Vânturi de aprilie 111
Amiralul Drake 117
Rămas-bun, domnule Popper! 125

LIBRIS | We know books

Redactor: Alina-Nicoleta Ioan
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ATWATER, RICHARD
Pinguinii domnului Popper / Richard Atwater, Florence Atwater ; trad. de Ioana Vîlcu. - Bucur ești : Editura Arthur, 2022
ISBN 978-606-086-608-4

I. Atwater, Florence
II. Vîlcu, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Richard Atwater and Florence Atwater
Mr. Popper's Penguins

Copyright © 1938 by Richard and Florence Atwater
Copyright © renewed by Florence Atwater, Doris Atwater, and Carroll Atwater Bishop

Illustrations copyright © Robert Lawson

This edition published by arrangement with Little, Brown, and Company, New York, New York, USA. All rights reserved

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

1 | Stillwater

Era o după-amiază de la sfârșitul lunii septembrie. În simpaticul orășel Stillwater, domnul Popper, zugravul, se întorcea acasă de la muncă.

Înainta destul de greu, pentru că își căra gălețile, scările și scândurile. Hainele îi erau pătate ici, colo cu vopsea și lapte de var, iar de păr și de perciuni i se lipiseră bucăți de tapet, întrucât domnul Popper era un bărbat cam neîngrijit.

Când trecea pe lângă copii, aceștia își ridicau privirea de la jocurile lor și îi zâmbeau, iar când îl vedeau gospodinele ziceau: „O, vai, uite-l pe domnul Popper. Trebuie să-mi aduc aminte să-i spun lui John să zugrăvim casa la primăvară."

Nimeni nu știa la ce se gândește domnul Popper și nimeni n-avea cum să ghicească că într-o bună zi el va fi cel mai faimos om din Stillwater.

Era un visător. Chiar și atunci când netezea adezivul pentru tapet sau zugrăvea exteriorul vreunei case, uita ce făcea. Odată vopsise trei pereți dintr-o bucătărie cu verde și al patrulea cu galben. În loc să se înfurie și să-l pună să

LIBRIS | We know books

refacă totul, gospodinei i-a plăcut atât de mult, încât i-a spus să-i lase așa. Și, când au văzut asta, celelalte gospodine s-au minunat și în curând toată lumea din Stillwater avea bucătăria zugrăvită în două culori.

Domnul Popper era cu mintea în altă parte pentru că visa mereu cu ochii deschiși la țări îndepărtate. Nu fusese niciodată altundeva în afară de Stillwater. Dar nu era nefericit. Avea o căsuță simpatică a lui, o soție pe care o iubea mult și doi copii, pe care-i chema Janie și Bill. Totuși, se gândea adesea că ar fi fost frumos dacă ar fi văzut o parte din lume înainte s-o cunoască pe doamna Popper și să se așeze la casa lor. Nu fusese niciodată la vânătoare de

tigri în India, nu urcase pe niciun vârf din Himalaya și nu se scufundase după perle în Marea Sudului. Dar, mai presus de toate, nu văzuse niciodată Polul Sud și Polul Nord.

Asta regreta el cel mai mult dintre toate. Nu văzuse niciodată acele întinderi scânteietoare și albe de gheață și zăpadă. Cât își dorea să fi fost un om de știință, și nu un zugrav din Stillwater, căci ar fi putut să facă parte dintr-una dintre marile expediții la Poli. Și, pentru că nu putea pleca acolo, se gândea mereu la aceste regiuni.

De fiecare dată când auzea că vreun film despre regiunile polare a ajuns în oraș, era primul care-și cumpăra bilet, și uneori îl vedea de trei ori. De fiecare dată când biblioteca din oraș primea o nouă carte despre Arctica sau despre Antarctica – Polul Nord sau Polul Sud –, domnul Popper era primul care o împrumuta. Într-adevăr, citise atât de multe despre exploratorii polari, încât îi știa pe toți și putea să-ți spună ce făcuse fiecare. Era chiar o autoritate în domeniu.

Serile erau momentul lui preferat din zi. Se făcea comod în căsuța lui și putea să citească despre acele regiuni friguroase din partea de sus și de jos a Pământului. În timp ce citea, putea să ia micul glob pământesc pe care Janie și Bill i-l dăruiseră la Crăciunul trecut și să caute locul exact despre care era vorba.

Așa că acum, în timp ce-și croia drum pe stradă, era fericit pentru că ziua de muncă se încheiase și pentru că era sfârșitul lui septembrie.

LIBRIS We know books

A ajuns la poarta micuței și simpaticei case de pe aleea Proudfoot numărul 432 și a intrat în curte.

— Ei bine, draga mea, s-a încheiat sezonul de renovări, a spus lăsând jos gălețile, scările și scândurile și sărutând-o pe doamna Popper. Am zugrăvit toate bucătăriile din Stillwater; am pus tapet în toate camerele din noul bloc de pe strada Elm. Nu mai am de lucru până la primăvară, când lumea o să vrea să-și zugrăvească casele.

Doamna Popper a oftat.

— Uneori îmi doresc să ai o slujbă care durează tot anul, nu doar de primăvara până toamna, a zis ea. Bineînțeles, va fi foarte drăguț să fii acasă în vacanță, dar e greu să mături cu un bărbat care stă și citește toată ziua.

— Aș putea să renovez casa dacă vrei.

— Nu, nici vorbă, a spus pe un ton ferm doamna Popper. Anul trecut ai zugrăvit de patru ori în baie pentru că n-aveai altceva de făcut și cred că e suficient. Dar banii mă îngrijorează pe mine. Am economisit câte ceva și îndrăznesc să spun că ne vom descurca la fel ca în celelalte ierni. Gata cu friptura de vită, gata cu înghețata – nici măcar sâmbăta.

— Vom mânca fasole în fiecare zi? au întrebat Janie și Bill, care veniseră în casă de la joacă.

— Mi-e teamă că da, a zis doamna Popper. În orice caz, mergeți să vă spălați pe mâini, o să luăm cina. Și, tata, du de-aici toate ustensilele astea – n-o să ai nevoie de ele multă vreme de-acum încolo.

2 | Vocea din aer

Mai târziu, după ce micuții Popper s-au dus la culcare, domnul și doamna Popper s-au pregătit pentru o seară lungă și liniștită. Ordonata cameră de zi de pe aleea Proudfoot numărul 432 semăna cu toate celelalte camere de zi din Stillwater, cu excepția faptului că pereții erau decorați cu poze din revista *National Geographic*. Doamna Popper s-a apucat de cârpit în vreme ce domnul Popper și-a luat pipa, cărțile și globul pământesc.

Din când în când, doamna Popper ofta puțin gândindu-se la iarna lungă care-i aștepta. Oare vor avea destulă fasole? se întreba.

Însă domnul Popper nu-și făcea griji. Cum își punea ochelarii îl încânta gândul unei ierni întregi în care poate citi cărți de călătorie fără să se-ntrerupă ca să meargă la lucru. Și-a așezat micul glob pământesc lângă el și a început să citească.

— Ce citești? a întrebat doamna Popper.

LIBRIS | We know books

— Citesc o carte care se numește *Aventuri antarctice*. E foarte interesantă. Vorbește despre toți oamenii care s-au dus la Polul Sud și despre ce-au găsit acolo.

— Nu te saturi să tot citești despre Polul Sud?

— Nu, nu mă satur. Bineînțeles că aș prefera să merg acolo decât să citesc despre asta. Dar, dacă nu pot, măcar atâta să fac.

— Mă gândesc că trebuie să fie tare plictisitor, a spus doamna Popper. Pare un loc monoton și rece, cu toată zăpada și gheața aia.

— O, nu, a contrazis-o domnul Popper. N-ai mai crede că e monoton dacă ai fi venit cu mine să vezi filmele despre Expediția Drake care au rulat anul trecut la cinematograful Bijou.

— Ei bine, n-am fost și nu cred că vreunul dintre noi o să mai aibă bani de filme, a spus doamna Popper pe un ton puțin înțepat.

Nu era deloc o femeie neplăcută, doar că uneori, când își făcea griji în privința banilor, devenea destul de arțăgoasă.

— Draga mea, dacă ai fi venit, ai fi văzut ce frumoasă e Antarctica, a continuat domnul Popper. Dar cred că cel mai frumos lucru de acolo sunt pinguinii. Nu-i de mirare că toți oamenii din expediții s-au distrat de minune jucându-se cu ei. Sunt cele mai amuzante păsări din lume. Nu zboară așa cum fac alte păsări. Merg în două picioare,

ca niște omuleți. Când se satură să tot meargă, pur și simplu se pun pe burtă și-apoi alunecă pe ea. Ar fi foarte drăguț să avem unul ca animal de companie.

— Animale de companie! a strigat doamna Popper. Mai întâi a început Bill că vrea un câine, apoi Janie s-a milogit că vrea pisică. Acum ai început și tu cu pinguinii! Dar n-am de gând să las vreun animal în casă. Fac prea multă mizerie și mi-e și așa destul de greu să păstrez casa curată. Ca să nu mai vorbesc de cât costă să hrănești un animal! În orice caz, avem un bol cu carași aurii.

— Pinguinii sunt foarte inteligenți, a continuat domnul Popper. Auzi ce zice aici, mama. Scrie că atunci când vor să pescuiască niște creveți se adună toți la marginea unei banchize. Doar că nu se apucă să sară, pentru că s-ar putea ca vreun leopard-de-mare să stea la pândă ca să-i înhațe. Așa că se îmbulzesc și se împing până reușesc să arunce un pinguin în apă, ca să vadă dacă sunt în siguranță. Și, dacă nu e atacat, ceilalți știu că pot să sară în apă.

— Vai de mine! a exclamat doamna Popper șocată. Mie îmi par niște păsări tare afurisite.

— E foarte ciudat că toți ursii polari trăiesc la Polul Nord și toți pinguinii trăiesc la Polul Sud, a remarcat domnul Popper. Mă gândesc că și pinguinilor le-ar plăcea la Polul Nord dacă ar ști să ajungă acolo.

La zece seara doamna Popper a căscat și a pus deoparte șosetele pe care le cârpea.

LIBRIS We know books

— Ei bine, poți să citești în continuare despre păsările alea afurisite, dar eu mă duc la culcare. Mâine e joi, treizeci septembrie, și trebuie să merg la prima întâlnire a Societății de Întrajutorare și Misionariat a Femeilor.

— Treizeci septembrie! a exclamat încântat domnul Popper! Doar nu vrei să zici că azi e miercuri, douăzeci și nouă septembrie!

— Păi, da, presupun că e. Dar ce-i cu asta?

Domnul Popper a lăsat jos exemplarul din *Aventuri antarctice* și s-a dus degrabă spre aparatul de radio.

— Ce-i cu asta? a repetat el apăsând butonul de pornire. Păi, în seara asta începe transmisia radio a Expediției Antarctice Drake.

— Mare lucru! a pufnit doamna Popper. Sunt doar niște bărbați la capătul pământului care zic „Bună, mama. Bună, papa".

— Șșșt! a poruncit domnul Popper, aproape lipindu-și urechea de radio.

Mai întâi s-a auzit un bâzâit, apoi o voce slabă a pătruns în sufrageria familiei Popper tocmai de la Polul Sud.

— Aici amiralul Drake. Bună, mama. Bună, papa. Bună, domnule Popper.

— Dumnezeule mare! a exclamat doamna Popper. A zis cumva „papa" sau „Popper"?

— Salut, domnule Popper din Stillwater. Îți mulțumim pentru scrisoarea frumoasă despre pozele din ultima

noastră expediție. Vei primi un răspuns de la noi. Dar nu sub formă de scrisoare, domnule Popper. Vei avea parte de-o surpriză. Închei transmisia. Închei transmisia.

— *Tu* i-ai scris amiralului Drake?

— Da, eu, a recunoscut domnul Popper. I-am scris și i-am spus cât de amuzanți mi se par pinguinii.

— Măi să fie! a zis doamna Popper tare impresionată.

Domnul Popper a luat micul glob pământesc și a căutat Antarctica pe el.

— Și când te gândești că mi-a vorbit taman de-acolo! Și chiar mi-a spus pe nume. Mama, ce crezi c-o fi surpriza aia a lui?

— N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns doamna Popper, dar mă duc la culcare. Nu vreau să întârzii la întâlnirea de mâine a Societății de Întrajutorare și Misionariat a Femeilor.